

ÖRÖK UTAK VÁNDORA...

Makovei János

Örök utakra veszem csöndben
a vándorbotot.
Vándorként ez utakra kaptam
ösi polgárjogot.

Nem nyughatom, mert nincs itt
maradandó városom.
Mennem, kell, a múltó nap árnya
felettem átoson.

Mennem kell, tovább, tovább és
nem nyughatom.
Hív, vonz és visz egy földöntúli
csodálatos hatalom.

Biztat, buzdít egy naponta újuló
égi szebb remény,
Így hát mennem kell, bár utam
tövises és kemény.

Mennem kell, utam meredekre
vagy völgybe vezet.
Mennem kell egyedül, baráttal,
ha nyújt felém kezet.

Bús fájó szívvel, vagy örömmel
megyek naponta.
Csendes, vagy zúgó vizek mellett,
olykor sötét vadonba#8217;.

Nem pihenhetek meg szelíd,
hús lombok alatt.
Nem tudhatom magaménak itt
a védő városfalat.

Megyek, míg el nem érem majd
örökkévaló utamon
Áldott helyem, hogy élhetek már
igazán szabadon.

Barátom, mondd, nem kényszerít
egy belső bűntudat,
Halál helyett az életet keresni és
és egy biztos utat,

Melynek #8211; futva, sírva és nevetve #8211;
keresheted végét,
Az isten-ember tulajdon élete árán
szerezte békességét.

Letehetnéd a vándorbotot végre
e nehéz út porába,
Ahol végigvászorgott bús milliók
rogyadozó lába.

Letehetnéd az örök vándorbotot,
s fáradt földi tested,
Mert végre, ború és zord vihar után
csillag-fényű est#8217; lett.

Mert örök utak fáradt vándoraként
végre hazaértünk!
Mert örökkévaló váltságot fizetett
ki VALAKI #8211; értünk.

Mert a gyötrő, nehéz vándorútnak
Öbenne most már vége.
Krisztusban ki meghalt, született
meg az ISTENI BÉKE.

